

NA VÝČITKY UŽ JE PŘÍLIŠ POZDĚ

VYSLÁNÍ

PHOBOS 1

VICTOR DIXEN

VYSLÁNÍ

© Éditions Robert Laffont, Paris, 2015

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Maria Lurfová, 2023

Cover © Cherie Chapman, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3685-0 (pdf)

VICTOR DIXEN

VYSLÁNÍ

PHOBOS

PŘELOŽILA MARIA LURFOVÁ

**KING
COOL**

*Knihu věnuji E.,
svým rodičům
a Odysseovi, který je určitě na cestě.
Ať už na Zemi,
nebo vesmírem.*

*Sni, jako bys měl žít navždy.
Žij, jako bys měl dnes zemřít.*

JAMES DEAN (1931–1955)

PROGRAM GENESIS

Výzva k přihlášení

*Šest dívek na jedné straně.
Šest chlapců na straně druhé.
Šest minut dlouhá setkání.
Nekonečně dlouhá láska.*

Napište svůj Příběh s velkým P

Investiční fond Atlas Capital, který od zadlužené americké vlády odkoupil agenturu NASA spolu s veškerým vybavením, se rozhodl vyrazit plnou parou vstříc dobytí vesmíru. Jak? Díky financování z reklam a... vám! Program Genesis je spojením jedinečného vesmírného projektu a zábavného pořadu, jaký svět ještě nezažil. Jde o první pokus o osídlení Marsu a největší show v historii. A vy můžete být jeho součástí!

Najděte Lásku s velkým L

Do programu Genesis se mohou přihlásit všichni mladí obyvatelé Země v plodném věku. Vybraných šest dívek a šest chlapců se poté seznámí během jednosměrné cesty na rudou planetu, kde založí rodiny. Na námluvy a volbu partnera, se kterým zplodí dítě, budou mít pět měsíců. Výměnou za možnost účastnit se tohoto jedinečného dobrodružství souhlasí soutěžící s přítomností kamer na palubě kosmické lodi. Ty budou živě vysílat jejich vesmírná rande a každý okamžik jejich života po přistání na Marsu, a to 24 hodin denně.

PROGRAM GENESIS

***Je vám mezi 17 a 20 lety?
Chcete stát u zrodu nového světa?
Přihlaste se již dnes a prožijte nejkrásnější
milostný příběh – ten svůj!***

PRVNÍ DĚJSTVÍ

1. Z PRVNÍ RUKY

T - 55 MIN

Léonor, jaký máte pocit z toho, že navždy opouštíte planetu Zemi?“

„Léonor, těšíte se?“

„Léonor, bojíte se?“

„Léonor!“

„Léonor!!“

„Léonor!!!“

Stovky rukou vyzbrojených tyčemi a fotoaparáty se po mně jako chapadla natahují přes ramena v uniformách, která se je snaží držet zpátky.

Jednomu novináři se podařilo prorazit kordon ochranky a já mám najednou před obličejem jeho mikrofon a dravé, pronikavě modré oči.

„Nějaká poslední slova, Léonor?“ ptá se s úsměvem šelmy.
„Litujete něčeho?“

„Ne, ničeho, a vy?“ svou odpověď doprovázím zdviženým prostředníčkem, z gesta ale na poslední chvíli vytvářím V jako symbol vítězství.

Měla mě ta otázka, jestli něčeho lituji, vyprovokovat? O co té hyeně šlo – chtěl slzy, ránu? Ode mě se každopádně nedočká ani jednoho. Serena nás před senzacechtivými novináři, kteří z nás budou tahat informace za každou cenu, varovala. Jedno se jim ale musí nechat – mají výdrž. Na odhalení soutěžících čekali celý rok, tak dlouho totiž trval náš výcvik, který probíhal v naprostém utajení a daleko od jakýchkoliv kamer. Dnes nás poprvé vidí naživo, a je to zároveň naposledy. Za okamžik totiž odletíme a už se nikdy nevrátíme. Proto

z téhle chvíle chtějí vytěžit maximum. Fotky tváří s rozrušenými výrazy se vždycky prodávají lépe, to je známá věc, ale o tom, že mě nějaký paparazzi dožene k slzám a fotky prodá za cenu zlata, si můžou nechat jenom zdát. Nasazují proto svůj nejoslnivější úsměv, ten, který si každé ráno trénují před zrcadlem od chvíle, co mě začal sponzorovat luxusní módní dům Rosier & Merceaugnac.

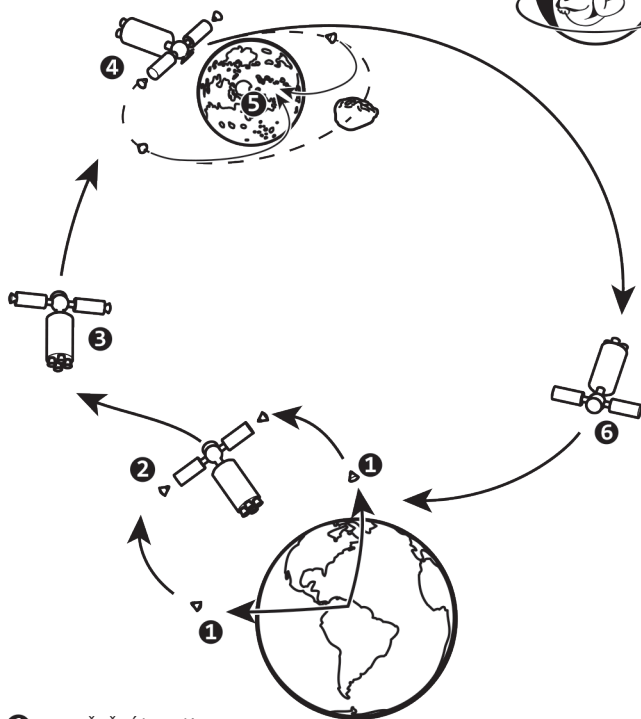
Dlouhé zrzavé vlasy mi rozfoukává mořský vítr a já se prodírám davem, který křičí mé jméno, až ke schodišti vedoucímu k nástupní ploše na cípu mysu Canaveral.

Na posledních třech schodech si opakuji svou novou mantru: *Léo, odteď je z tebe tvář domu Rosier & Merceaugnac, snaž se být elegantní.*

Kdybych se ale někdy opravdu měla věnovat módě, chtěla bych být spíš návrhářka než modelka. Ráda totiž kreslím, a navíc mi vůbec není příjemné vystupovat na veřejnosti. Také nutno dodat, že v mohutných botách a skafandru nevypadám jako žádná laňka. Hliníková plocha podobná přehlídkovému molu mi kovově skřípe pod podrážkami. Zvedám pohled – přede mnou se tyčí raketoplán, kosmická loď vysoká jako patnáctipatrová budova, masivnější, hrozivější..., *skutečnější*, než jsem si jej doteď představovala. Kolem nástupní plochy jsou rozestavěné čtyři obrazovky, které divákům už nejméně postě připomínají pravidla programu Genesis.

„... a nyní přivítejme ty odvážlivce, naše statečné dobyvatele vesmíru!“ ozývá se z obrovských reproduktorů. „Je jich dvanáct – dvanáct mladých lidí vybraných z milionů uchazečů v jedinečném mezinárodním výběrovém řízení. Čeká je nepředstavitelná a velkolepá cesta, jakou lidstvo dosud nezažilo. Doletí dál než Jurij Gagarin, dál než Neil Armstrong, dál než kdy doletěla jakákoliv lidská bytost. Průběh jejich putování, rozděleného do šesti etap, můžete sledovat v živém vysílání na stanici Genesis, a to 24 hodin denně díky našemu laserovému meziplanetárnímu komunikačnímu systému.

GENESIS / PRŮBĚH

- 1 VYPUŠTĚNÍ kapslí
- 2 PŘIPOJENÍ kapslí ke *Cupidu*
- 3 MEZIPLANETÁRNÍ LET trvající 161 dní
- 4 VSTUP na oběžnou dráhu Phobosu
- 5 VYSLÁNÍ kapslí na Mars
- 6 NÁVRAT prázdného *Cupida* na oběžnou dráhu Země

První etapa: dvě vesmírné kapsle, ve kterých budou odděleně dívky a chlapci, vyrazí směrem ke kosmické lodi *Cupido*, která na ně čeká na oběžné dráze.

Druhá etapa: připojení kapslí k protilehlým stranám *Cupida*, každé k vlastnímu oddělení.

Třetí: zažehnutí jaderného pohonu a vyslání *Cupida* směrem k Marsu na sto šedesát jedna dní dlouhý meziplanetární let.

Čtvrtá: *Cupido* se dostane na oběžnou dráhu Phobosu, měsíce rudé planety, ze které lze ideálně zaměřit přistávací místo.

Pátá: vyslání obou kapslí se soutěžícími do gravitační studny Marsu.

Šestá: prázdné *Cupido* se vrátí na oběžnou dráhu Země a za dva roky nabere další skupinu astronautů.“

Připojuji se k ostatním dívkám, které už čekají seřazené u nástupní plochy naproti zástěně poseté logy všech barev a velikostí – ta největší patří platinovým sponzorům (muse-li se pořádně plácnout přes kapsu, aby si koupili pasažéra), středně velká jsou loga zlatých sponzorů (ti svými výrobky naplnili kosmickou loď, která na nás čeká ve vesmíru, a doufají, že se co nejdříve zviditelní na televizních obrazovkách) a nejmenší loga mají nejméně významní přispěvatelé, stříbrní sponzoři (ačkoliv i oni určitě obětovali půlku svého ročního rozpočtu na reklamu za těch pár centimetrů čtverečních na zástěně...).

Desítky reflektorů, které mi míří na tvář, mě oslepují více než červencové slunce. Kamery na kolejnicích krouží kolem nástupní plochy jako nějaký poletující hmyz. Pokouším se o co nejkrásnější úsměv, chci působit, jako bych byla ve svém živlu, ve skutečnosti se ale cítím příjemně asi jako ryba na suchu. Je mi tak příšerné horko, až si začínám být jistá, že mi ve skafandru přestal fungovat termoregulační systém. Vím ale, že to není možné. Ať už mám zahajovací ceremoniál co nejrychleji za sebou a jsem co nejdřív ve vesmíru, na své osudové cestě!

Kris mě chytá za ruku.

„Sem jsme se dostaly jen díky tobě, Léo, ty moje generálko,“ šeptá mi svým jasným hlasem.

Přezdívku generálka mi Kris vymyslela proto, že bývám tvrdohlavá a rázná. Zrovna ona mi může říkat, jak jen chce. Od toho rána, kdy jsme se poprvé setkaly na jediné přistávací dráze malinkého letiště uprostřed rozpáleného kalifornského Údolí smrti, je pro mě něco jako sestra. Bylo to před rokem. Já jsem zrovna přiletěla z Francie, ona den předtím z Německa a z šesti dívek vybraných do programu Genesis jsme do výcvikového tábora, který nás měl připravit na podmínky na Marsu, dorazily jako první. Šílely jsme radostí. Umíraly jsme strachy. Vložila jsem do ní takovou důvěru, jako dosud do nikoho, a vůbec mi nedělalo problém svěřovat se jí v angličtině, oficiálním jazyku programu Genesis. Převyprávěla jsem jí svůj životní příběh. Řekla jsem jí o tom, jak mě opustili rodiče, o dětském domově i střídání pěstounských rodin. Nesmírně se mi tím ulevilo. Prudký plamen našeho přátelství nikdy nevyhasl. Kris mi svou dobrou náladou zpříjemňovala dobu výcviku a já jsem jí zase dodávala jistotu svými pověstnými průpovídkami typu: „My to dokážeme, vojínko Kris, jiná možnost prostě neexistuje!“

Kris mi zase svěřila, že pochází z Německa, ze zničené průmyslové oblasti s vysokou nezaměstnaností, kterých je v Evropě spousta. Otec jí zemřel nešťastnou náhodou během práce na montážní lince, jen několik dní před plnou automatizací poslední továrny v jejich městě, a matka se z toho nikdy nevzpamatovala a zemřela o pár let později na nedoléčený zápal plic. Kris tehdy bylo čerstvě sedmnáct. Rozhodla se jít hledat štěstí do Berlína a skončila tam v kuchyni s nočním provozem (vaří jako bohyně, její crême brûlée s citronovou krustou je dar z nebes!). Dojalo mě, když jsem zjistila, že i ona je sirotek, a nejprve mi to připadalo jako zvláštní náhoda, když se vybíralo z tolika tisíců uchazečů. Rychle ale vyšlo najevo, že o náhodu se vůbec nejedná. Nic a nikdo totiž k Zemi nepoutal ani zbylé

čtyři dívky, které se k nám ten večer připojily – tak fungoval výběr do programu Genesis.

„Z levé strany zástěny stojí našich šest uchazeček. Na straně pravé čeká našich šest uchazečů. Krásné dívky a pohlední mladíci, spolu na mysu Canaveral na Floridě!“

Kolmo k zástěně stojí pódium s řečnickým pultem, za kterým se tyčí rozložitý holohlavý muž v šedém obleku. To jeho hlas se nese z reproduktorů. Je to sám ředitel Gordon Lock, náš „pan Mars“. Patřil k nejvýše postaveným zaměstnancům NASA, potom se ale nová ultraliberální vláda Spojených států rozhodla vesmírnou agenturu prodat, stejně jako poštu, dálnice, národní muzea... Uspořádala takový velký výprodej, kterým se nově zvolený prezident Green snažil vyrovnat ohromný státní dluh – „*S prezidentem Greenem řeknem dluhům sbohem!*“ znělo jeho volební heslo.

Před dvěma lety koupila agenturu NASA za nespifikovanou sumu soukromá společnost Atlas Capital, investiční fond, který jako jemu podobné skupoval krachující podniky, úplně je rozložil a vymáčkl z nich co nejvíc peněz. A tomu se nevyhnula ani NASA. Došlo k propuštění většiny zaměstnanců, vlastně všech, kteří se přímo nepodíleli na dobytí Marsu. Na tomto cíli NASA pracovala už dlouho, ale bylo jasné, že by ho nikdy nedovedla do konce kvůli nedostatku financí. Lidé z Atlasu všechno znovu zprovoznili: odpalovací základnu na mysu Canaveral, středisko řízení vesmírných letů Houston, kosmickou loď na oběžné dráze Země, nahromaděný materiál na Marsu z předchozích misí – prostě všechno. Rozhodli se, že obnoví projekt osídlení Marsu, a nejen to: udělají z něj největší reality show všech dob, čímž získají dost peněz na to, aby se jim vrátila původní investice, zaplatily veškeré náklady, a ještě si každý zúčastněný pořádně namastil kapsu. Takto se tedy zrodil projekt Genesis, jehož je Gordon Lock technickým ředitelem.

„Dnes poprvé uvidíte šťastlivce, které jsme pro misi vybrali,“ pokračuje Lock. „Od ohlášení programu Genesis, po

němž následovaly dlouhé měsíce čekání plné spekulací, jsme obdrželi miliony dodatečných přihlášek. A vybrané kandidáty nyní konečně vidíte na svých obrazovkách, stejně jako já...”

Ředitel ze svého vyvýšeného místa dohlédne na obě strany zástěny. Za ním visí obrovský znak programu Genesis: planeta Mars s obrysem lidského embrya. Stejný motiv je našitý i na kapse jeho saka a na kšiltovkách členů ochranky. Planeta představující lůno je dost odvážný nápad a vsadím se, že jim návrh dal pořádně zabrat. To logo je celkem potrhlé, to je fakt, na druhou stranu je ale geniální; skvěle vystihuje myšlenku programu a nezastírá jeho hlavní cíl: vytvořit na Marsu fungující lidské osídlení. Kdybych takové zadání dostala já, asi bych nepřišla s lepším návrhem.

„... ale oni se zatím neviděli. Jejich roční výcvik probíhal ve dvou oddělených táborech, jednom dívčím, druhém chlapeckém, v samotném srdci Údolí smrti. Každý z nich navíc podstoupil odborný trénink se zaměřením na jednotlivé specializace. Jejich cesty se zatím nezkřížily... To se dnes ale změní!”

Gordon Lock se odmlčí a obrací na nás oči zářící vzrušením. Dívá se jednou doprava a potom doleva. Jeho stonásobně zvětšená tvář je vidět i na čtyřech obrovských obrazovkách rozmístěných kolem nástupní plochy. Představuji si, jak bych načrtla jeho portrét, kdybych byla dost odvážná. Neubráním se tomu, taková už prostě jsem – dívám se na svět očima kreslířky. Pomáhá mi to udržovat si od věcí odstup, jinak reaguji dost zbrkle. Vidím pak lidi, které obdivuji, realističtějším pohledem. Už mockrát se mi stalo, že na mě někdo koukal svrchu. V tuhle chvíli mi například ředitelovo velké čelo připomíná holou planetu. Jeho pleť, pórovitá a zarudlá od slunce, má stejný povrch jako Mars posetý krátery. Říká se, že pánícíci a jejich psi jsou si často vzhledově podobní, a stejně tak je tomu u Gordona Locka a jeho planety. To je skvělý nápad na karikaturu. Není to nic zákeřného, i on sám by se tomu jistě

zasmál. Už jen z toho, jak nad tím přemýšlím, se mi začínají uvolňovat svaly v obličeji a na hrudníku.

Dýchám.

Pohledem vyletím nad hlavu pana Marse, člověka, díky kterému program vůbec existuje, a zastavím se u velkých digitálních hodin zavěšených nad nástupní plošinou. Svítí na nich cifry odpočítávající čas zbývající do odletu: *T – 52 min...*

„Člověk už byl ve vesmíru. Už tam jedl, spal, pracoval. Nikdy se tam ale ještě nezamiloval. A přesně v tom spočívá základ úspěchu programu Genesis. Jde o předpoklad toho, aby naši dobrodruhové zplodili děti, založili rodiny, vztyčili pilíře fungujícího osídlení Marsu, zapsali se do Dějin s velkým D. Dovolte mi nyní, abych vám představil ženu, která je v této věci nejpovolanější, výkonnou producentku programu Genesis, profesorku Serenu McBee!“

Napsat svůj Příběh s velkým P, tak to stálo i na výzvě... Když jsem si ji přečetla v jednom zdarma rozdávaném deníku v pařížském metru, okamžitě jsem se přihlásila. Já totiž svůj vlastní *Příběh* nemám. Ani takový, který by začínal malým písmenem. Lásky a jí podobné zbytečnosti, to není nic pro mě. Když vás totiž někdo ve vašich třech letech odloží k popelnici, dojde vám, že je k ničemu, ta láska. Ať se to totiž zdá sebešilenější, právě to je můj příběh: byla jsem vyhozená jako použitý kapesník, na poslední chvíli odvezená sanitkou, oživovaná v nemocnici a odložená do dětského domova. Lásky tedy v mém životě nikdy nefigurovala, a v nejbližší době se to nejspíš nezmění.

To, po čem toužím já, je mnohem významnější, mnohem trvalejší než láska. Chci se stát slavnou, a to se mi na Zemi nepodaří. V šestnácti jsem musela skončit se školou i kurzy kreslení a šla jsem pracovat do továrny Eden Food France, abych si vydělala na živobytí. Slíbila jsem si, že podruhé už si svůj sen utéct nenechám a že budu první, kdo na Mars postaví stojan a plátno. Ta naděje mi vlévala energii do žil a jen díky ní jsem vydržela všech deset kol pohovorů se zástupci programu

Genesis, na jejichž konci mě čekalo osobní setkání se Serenou McBee. Ta naděje mě hnala vpřed celý ten dlouhý rok na poušti v Údolí smrti, díky ní jsem překonala každodenní patnáctihodinový výcvik a noci plné adrenalinu, který mi bránil ve spánku. Přímě hled, Léonor! Za sebou stejně nic nenajdeš. Žádnou rodinu, žádné závazky. Země pro takové vyvrhele, jako jsi ty, nic nemá. Zato Mars! Jen se podívej na hvězdy, volají tě – hlavně se ale neohlížej!

Od chvíle, kdy jsem odeslala vyplněnou přihlášku do programu Genesis, jsem se neohlédla. Schránka byla v přízemí domova pro mladé dělníky, ve kterém jsem bydlela, nedaleko od továrny – všechno tehdy bylo jinak. Ale v tuhle chvíli, zatímco na nástupní ploše čekáme na tu, již vděčíme za svou účast na programu, se ohlédnutí neubráním.

Přece se nakonec ohlížím.

A to, co vidím, mi samou zvráceností vyrazí dech.

Novináři mi najednou připadají příšerně vzdálení, jako by nás dělila propast, ze které se mě zmocňuje závrať. Jejich výrazy nedokážu v tmavém stínu pod nástupní plochou rozeznat. Netuším, co to je za lidi, a oni vykřikují mé jméno, jako bych jim patřila. Navíc mě budou ode dneška každý den zkoumat na kamerových záznamech, rozebírat pohyby mých gest a hledat skryté významy mých slov. Z téhle představy se mi svírá žaludek a dělá se mi nevolno. Vyčítám si svou bezdůvodnou slabost, tu otravnou pochybnost, která mi zaplavila žíly jako nějaký jed, a z přirozené nervozity před odletem dělá něco většího, nebezpečnějšího...

(Léa, ta vždy sebejistá generálka, a pochybnosti? šeptá mi tence hlásek vzadu v hlavě. Nebo jí jen konečně došlo, jak velké hlouposti se dopouští?)

Na pódiu se objevuje Serena McBee, štíhlá a vysoká, v šedém kostýmku s detaily v barvách programu Genesis; zpod saka jí vykukuje volán elegantní bílé košile z hedvábí stejně zářivého jako její úsměv. Někteří zlí jazykové ten úsměv považují

za neupřímný a strnulý vlivem botoxu; já ale vím, že precizně zastřižené blond mikádo a hladká tvář pouze odráží její neuvěřitelný vnitřní klid. Jako vždy, když Serenu vidím, i teď cítím, jak na mě působí kouzlo jejích pronikavých modrozelených očí, klidných jako hladina rozlehlého jezera. Svíravý pocit v břiše se uvolňuje. Zdá se mi, jako bych slyšela její vyrovnaný hlas: *Co nás nezabije, to nás posílí*. Touhle větou nás povzbuzovala po celou dobu výcviku.

„Zdravím vás, drahý Gordone, zdravím přítomné novinářky a novináře a také všechny, kteří nás právě teď sledují ze všech koutů světa,“ začíná Serena a upravuje si nenuceným gestem límec saka ozdobený drobnou stříbrnou broží ve tvaru včelky. „Především ale zdravím vás, mé drahé uchazečky a drazí uchazeči. Dnes tu přede mnou stojíte ve vši oslnivé kráse, úplně jiní, než jak si vás pamatuji před rokem... To jste byli nebroušené drahokamy. Teď jste ale opracované diamanty perfektně připravené na misi, která vás čeká. Ani nevíte, jak jsem na vás pyšná!“

Mimo program Genesis je Serena uznávanou expertkou na vztahy mezi muži a ženami a psychiatrickou s diplomem ze Stanfordu. Už dvacet let produkuje a moderuje vlastní talk show, v Americe jednu z nejsledovanějších, *The Professor Serena McBee Consultation*, do které si zve celebrity a jejich partnery. Hlavním programem je něco jako párová terapie s hypnózou, na kterou je odbornice. Atlas jí při režii programu Genesis nechal úplně volnou ruku, o technické záležitosti se stará ředitel Gordon Lock.

Pro nás všechny, jak tu stojíme za zástěnou, ale Serena představuje mnohem více než jen výkonnou producentku programu Genesis. Je to dobrá víla, díky níž jsme byly vybrané pro misi na Mars. Šťastná hvězda, která nás dovedla k našemu snu. Hodná sudička, která mi umožnila udělat se životem víc, než ho celý strávit v továrně na psí žrádlo. Serena zkrátka mávnutím kouzelného proutku přeměnila popelku s konzervami na vesmírnou princeznu.

„Šest dívek na jedné straně. Šest chlapců na straně druhé. Šest minut dlouhá setkání. Nekonečně dlouhá láska,“ připomíná divákům. „Obdrželi jsme více než osmdesát milionů přihlášek, a už to je obrovský úspěch! Tímto z celého srdce děkuji všem dívkám a chlapcům, kteří se hlásili. Nevěšte hlavu, že jsme vás tentokrát nevybrali, za dva roky přijde další mise a další příležitost. Chci vám ale objasnit, jak jsme postupovali při konečném výběru. Víte, bývalí hlavní představitelé NASA a podobných vesmírných programů vždy dělali jednu zásadní chybu. Mysleli si, že je třeba do vesmíru poslat stabilní páry po letech soužití. Tato úvaha je však nesprávná. Páry, které spolu už nějakou dobu jsou, hůře odolávají odloučení ve vesmíru a nezvládají představu, že se už nikdy nevrátí na Zemi za všemi vzpomínkami, svými životy a rodinami. Z toho jsme tedy vycházeli při volbě uchazečů – podle výsledků přípravných psychologických testů jsme vybírali dívky a chlapce s co nejmenšími závazky a nejslabšími vazbami: sirotky a ty, kteří vyrůstali bez rodin. Znamená to totiž, že se jejich láska zrodí ve vesmíru a přetrvá i do jejich nového života! Je to proto, že se jim nebude stýskat po *ničem* na Zemi, a naopak na ně *všechno* čeká na Marsu! Naši vybraní šťastlivci jsou všichni plnoletí nebo zplnoletnění. Více než pětiměsíční meziplanetární let absolvují bok po boku na kosmické lodi *Cupido*, která je rozdělená na dvě poloviny. Jednou denně bude mít každý z nich příležitost vybrat zástupce opačného pohlaví a pozvat ho na „rychlé rande“. Schůzky budou probíhat v Salonku, který jsme umístili mezi dívčí a chlapeckou část lodi...”

„... probíhat ale budou úplně bezkontaktně!“ doplňuje ředitel s ukazováčkem vztyčeným ke kamerám. „Program Genesis má sloužit také k pobavení a je určen všem divákům!“

„Ničeho se nebojte, drahý Gordone. Salonek je rozdělen na dvě části stěnou z tvrzeného skla a mladí zamilovaní na sebe dosáhnou pouze pohledy. Každou neděli budou sestavovat takzvané Listiny srdce. Půjde o hodnocení, jehož průběh

budete moci sledovat živě na televizní stanici programu Genesis, a to až do 10. prosince, kdy se kosmická loď dostane na oběžnou dráhu Phobosu. Tou dobou už budou mít všichni svou drahou polovičku, a ještě téhož dne dorazí na Mars, kde dojde k oficiálnímu uzavření manželství. Milí diváci, hlavně nezapomeňte, že můžete svého oblíbence podporovat i formou darů. Zavoláním na číslo uvedené na vašich obrazovkách přispějete svému favoritovi na vybavení, a on bude moci peníze použít ve dražbách materiálů, které NASA za poslední roky ukládala na Marsu. Naše společnost se rozhodla základnu, kterou dříve spravovala NASA, přejmenovat na New Eden, protože našim Adamům a Evám nabízí nový ráj!

Připomínám vám, milí diváci, že čím větší obnos bude mít uchazeč k dispozici na vybavení, tím pohodlnější život si poté bude moci se svou drahou polovičkou zařídit. Budou si schopni dovolit největší Hnízdečko lásky ze šesti, přičemž sedmá buňka bude sloužit jako záložní a dostanou největší příděl potravin a nejobsáhlejší sadu pro přežití. Samozřejmě taky není vyloučené, že se vaše štědrost podepíše na pořadí na Listinách srdce... Dobře zaopatřený protějšek je vždy lákavější, peníze jdou už od počátku věků ruku v ruce s láskou. Spoléháme na vás... A spoléhají na vás naši uchazeči!“

Serena se odmlčuje.

Upravené ruce s nalakovanými nehty pokládá na okraje řečnického pultu a pohled pronikavých modrozelených očí doprovází hlubokým nádechem.

„Nyní přichází ta velká chvíle! Ze zatím neznámých dívek a chlapců se brzy stanou nejznámější milenecké páry všech dob... Jeden druhého sice uvidí až ve vesmíru, ale své hlasy uslyší poprvé již teď... Jsem z toho opravdu dojatá a věřím, že vy také. Vracím slovo panu řediteli!“

Z reproduktorů se rozléhá znělka programu Genesis: refren duetu „Cosmic Love“, který na žádost producentů přezpívala dvojice světoznámých umělců – Kanaďan Jimmy Giant

a americká hvězda Stella Magnifica. Silné basy téměř okamžitě rozvibrovaly celou zástěnu. Připadám si kvůli tomu trapně, hlavně protože mi text písničky připadá trochu hloupý, ale běhá mi z toho mráz po zádech. Posloucháme písničku, kterou někdo složil přímo pro nás, takže částečně i pro mě osobně. Představuji si, že podobně se asi cítí fotbalisté, když slyší státní hymnu; až na to, že já nejsem hrdinka stadionů, ale malá holka, sirotek, co nevěří, že se jí to opravdu děje. Mám z těch nečekaných přívalů emocí slzy na krajíčku – nejprve jsem bledla nervozitou, potom mi málem praskla hlava pochybnostmi, a teď se mi chce křičet radostí.

On: *You skyrocketed my life*

Ona: *You taught me how to fly*

On: *Higher than the clouds*

Ona: *Higher than the stars*

Spolu: *Nothing can stop our cosmic love*

Our cosmic love

Our cooosmic looove!

Hudba náhle končí a ze záznamu se ozývá víření bubnů.

Zdá se mi, že mi srdce se závěrečným úderem vyskočí z hrudníku – to je ono, cílová rovinka!

2. PROTIPOHLED

NÁSTUPNÍ PLOCHA, ZÁKLADNA NA MYSU CANAVERAL NEDĚLE 2. ČERVENCE, 12:30

 bří záda Gordona Locka a Sereny McBee se tyčí před šesti dívkami a šesti chlapci. Ti se zatajeným dechem čekají po obou stranách zástěny a jejich drobné postavy se ztrácejí v bílých skafandrech. Připomínají kuželky seřazené na bowlingové dráze.

Do desky řečnického pultu je zasazená obrazovka viditelná jen pro řečníky a na ní se zobrazuje vždy ta část proslovu, kterou zrovna Gordon Lock pronáší:

„Nyní žádám všechny účastníky, aby ještě naposledy a přede všemi potvrdili svou účast...“

Gordon Lock křečovitě tiskne okraje řečnického pultu.

Na spánku se mu objevuje kapka potu a dopadá na obrazovku, jako by chtěla přes sklo rozpít slova „ještě naposledy“.

3. Z PRVNÍ RUKY

T - 30 MIN

Sama sobě jsem slíbila, že mi na tom, kdo je za zástěnou, nebude záležet. Celou tu představu o osudové lásce jsem vždycky považovala za pohádku pro malé děti, záleželo mi jen na Marsu. Hlavně jsem sama se sebou uzavřela dohodu, že se nenechám strhnout hrou, ale zachovám si odstup a chladnou hlavu. I přes to všechno teď nejsem schopná odtrhnout oči od té hloupé zástěny, která mě odděluje od mé budoucnosti.

Co když se mi žádný z chlapců nebude líbit?

(A co když se nikomu z nich nebudeš líbit ty?)

S jedním z nich ale stejně musím skončit. Budu s ním muset spát. Porodit naše děti. Z té představy se mi zatočí hlava podobně jako na prvním výcviku na centrifuze.

Právě v ten okamžik mi Kris stiskne ruku.

A co ona, přemýšlí nad mužem svého života? Skoro určitě ano, vzhledem k tomu, že už rok nemluví o ničem jiném. Každý večer z těch dvanácti měsíců ve výcvikovém táboře trávila ponořená do milostných románů, které tak zbožňuje, a představovala si, jak asi bude vypadat její princ na bílém koni...

Pohled stále upírám na zástěnu.

Na Kris se podívat neodvažuji ze strachu, že by mohla z mého výrazu vyčíst nejistotu. Jsem přece rozhodná generálka, já nikdy nepochybuji.

Ředitel se sklání k mikrofonu a začíná mluvit směrem ke druhé straně zástěny:

„Tao, osmnáct let, občan Čínské lidové republiky, sponzorován výrobcem automobilů Huoma, specialista na inženýrství. Souhlasíte s tím, že budete od dnešního dne až do konce svého života zastupovat lidstvo na Marsu?“

Zpoza zástěny se ozývá hromové „Souhlasím!“ V myšlenkách se okamžitě snažím k takto dunivému hlasu přiřadit obličej.

Vysoký... Hluboký hlas... Bez váhání... Bez lítosti...

Moderátor Lock se už ale obrací na první členku naší dívčí skupiny.

„Fangfang, dvacet let, občanka Singapurské republiky, sponzorovaná investiční bankou Cresus, specialistka na planetologii. Souhlasíte s tím, že budete od dnešního dne až do konce svého života zastupovat lidstvo na Marsu?“

„Souhlasím!“ vykřikne Fangfang a posune si hranaté brýle blíže k perfektně vytrhanému obočí.

Narovná se a vypne hrud', jako by chtěla upozornit na logo firmy Cresus vyšité na skafandru latinkou i čínskými znaky. Fangfang, nejstarší z nás, a jako vždy ve vedení. Obdivuji na ní, že si zachovává chladnou hlavu, je vytrvalá a spolehlivá.

Zrovna teď bych chtěla mít její klid. Srdce mi ale tlouče čím dál rychleji.

„Alexej, osmnáct let, občan Ruské federace, sponzorovaný plynárenskou společností Ural, specialista na lékařství. Souhlasíte s tím, že budete od dnešního dne až do konce svého života zastupovat lidstvo na Marsu?“

„Souhlasím!“

Nemůžu se ubránit hloupým otázkám, které mě napadají, jako by mi bylo dvanáct. Má rád vodku? Nosí ušanku? Rusko bývalo francouzským spojencem, pokud si dobře vzpomínám

z kdysi dávno absolvovaných hodin dějepisu. Mohlo by to předznamenávat oboustranné spojenectví i v našem případě?

„Kirsten, osmnáct let, občanka Spolkové republiky Německo, sponzorovaná laboratořemi Apotech, specialistka na biologii. Souhlasíte s tím, že budete od dnešního dne až do konce svého života zastupovat lidstvo na Marsu?“

Způsob, jakým Kris odpověděla „Souhlasím,“ připomínal výstřel. Řekla to čistě, důrazně a bez jakýchkoliv pochybností, doprovázena cvakáním blesků fotoaparátů a chvěním růží ve velkých vázách pod pódiem.

Ředitel se znovu otáčí a připomíná mi kyvadlo metronomu. Na řadu přichází oba sedmnáctiletí benjamínci naší skupiny: Kenji z Japonska, sponzorovaný videoherní společností Dojo, a Safia, dívka z Indie, kterou podporuje výrobce telefonů Karmafone. Ona souhlas vyslovuje se svou obvyklou mírností. Hledám v jejím klidném výrazu aspoň náznak rozčilení, které prožívám já. Můj pohled se zastaví na červené tečce na jejím čele, třetím oku, znaku jejího náboženství. Začíná mi nápadně připomínat planetu Mars – oko bez víčka, které mě sleduje z vesmíru a čeká, až přijdu na řadu.

(Nemusíš do toho jít, Léonor..., šeptá tenký hlásek připomínající průvan u špatně dovřených dveří. Bylo by to nejhorší rozhodnutí tvého života, sama to moc dobře víš...)

Skoro ani neslyším Locka, jak vyvolává čtvrtého účastníka, Mozarta z Brazílie, osmnáct let, sponzorovaný stavební firmou Brazimo... Dokážu se soustředit jen na ten hlásek, který postupně nabývá na síle.

(Tu vůni růží teď nasáváš naposledy v životě... Naposledy cítíš teplý vítr ve vlasech...)

„Elizabeth, osmnáct let, občanka Spojeného království, sponzorovaná pojišťovnou Walter & Seel, specialistka na inženýrství...“

Liz svůj souhlas doprovází zářivým úsměvem, kterým odhalí řadu zubů jako z reklamy na pastu. Úsměv má perfektní stejně

jako rovný nos, vysoké lícní kosti, štíhlý dlouhý krk a uhlazený baletní drdol. Prostě bezchybná a ani náznak pochybností.

Mně v hlavě zní stále dokola to samé, jako by se mi tam zasekla deska v přehrávači.

(To třpytění hladiny oceánu, tam, na konci silnice na mysu Canaveral, i to vidíš naposledy... Ale lidé tady na Zemi se na to mohou přijít podívat kdykoliv se jim zachce!)

Koušu se zevnitř do tváří, abych ten hlas umlčela. Vyvolává ve mně pochybnosti ve chvíli, kdy musím být pevná jako skála. Tento hlásek žádný z psychologických testů naštěstí neodhalil, jinak by mě nikdy nevybrali. Poslouchám ho už dlouho, je to hlas z minulosti... Vychází ze mě, z mých zad... Je se mnou neustále, číhá mi za krkem a čeká, až bude příliš pozdě – a teď už je pozdě na návrat. Nebo ne?

A odpočet na digitálních hodinách neúprosně pokračuje!

T – 24 min

„Samson, osmnáct let, občan Nigerijské federativní republiky, sponzorovaný ropnou společností Petrolus, specialista na biologii...“

Bolest způsobená zuby zaťatými do dásní přehlušuje všechno ostatní...

T – 23 min

„Kelly, devatenáct let, občanka Kanady, sponzorovaná výrobcem přepravních zařízení Croiseur, specialistka na navigaci...“

Po jazyku mi stéká teplá krev. Chutná kovově, a já vím, že to je kvůli obsaženému železu – v dívčí skupině jsem přece jen vrchní zdravotní sestra. Přesto se ale nemůžu zbavit vtíravé myšlenky na to, že podobně asi chutná železitý povrch Marsu, té vyschlé mrtvé planety, na které nic neroste ani nežije.

T – 22 min

„Marcus, devatenáct let, občan Spojených států amerických, sponzorovaný výrobcem potravin Eden Food International, specialista na planetologii...“

Při zmínce o Eden Food si vzpomenu na továrnu a těch několik kamarádek, které jsem si mezi zaměstnankyněmi našla – a které už nikdy neuvidím. Kdo by si to pomyslel, že ve mně zrovna toto jméno vyvolá lítost!

T – 21 min

„Léonor, osmnáct let, občanka Francouzské republiky, sponzorovaná luxusním módním domem Rosier & Mercagnac, prodejcem kosmetiky, exkluzivních destilátů, módy a šperků, specialistka na lékařství. Souhlasíte s tím, že budete od dnešního dne až do konce svého života zastupovat lidstvo na Marsu?“

Zrovna ve chvíli, kdy Gordon Lock vyslovil slovo *život*, mi něco došlo.

Ještě není moc pozdě.

Mám ještě příležitost odmítnout. Je to moje rozhodnutí, moje svobodná volba, kterou mi nikdo a nic nemůže vzít – ani rok výcviku, ani desítky podepsaných smluv, ani zástupy diváků tisících se příštích dvacet tři týdnů před televizními obrazovkami.

(Odmítni..., šeptá mi sladce do ucha ten hlásek. Víš sama, že to není nic pro tebe, s tím, co musíš skrývat. Je ti jasné, že pokud odletíš, budeš trpět víc než kdokoliv jiný. Odmítni...)

Začíná znít něžně jako pohlázení.

Sladce jako slib.

Skoro přátelsky.

(Odvedou tě z plošiny, odejdeš ze světél reflektorů, pryč od slávy a nekonečného vesmíru, a vrátíš se do stínu anonymity, k pásům s konzervami pro psy, na tu malou Zemi bez výprav, kamer... a bolesti.)

Můžu říct „ne“.

Bylo by to bláznivé, naprostá hloupost, ale je to možnost, rozhodně je to možnost!

Jenom by na to člověk musel být šíleně odvážný, aby byl schopný vyslovit to malé bezvýznamné slovíčko, tu slabiku, ve chvíli, kdy celý svět čeká na „ano“. Jsem si jistá, že Serena, která se odhodlala vybrat do programu nikým nechtěnou holku bez rodičů, by to pochopila. Vždycky, od samého začátku, mě chápala a podporovala, ať už jsem se rozhodovala jakkoliv.

„Nuže, Léonor,“ ozve se z reproduktorů hlas ředitele, „čekám na vaši odpověď... Chlapci na ni čekají... Celý svět vám visí na rtech...“

Pomalu zvedám pohled.

Všechny fotoaparáty jsou namířeny na mě.

Můj obličej promítají na čtyřech obrovských obrazovkách. Čtyřikrát vidím svou vzpurnou tvář posetou pihami, obklopenou nezkrotnou ohnivou hřívou. Na takhle detailních záběrech si všímám každé částičky pudru značky Rosier, kterým se maskérky marně snažily zakrýt začervenání pleti.

„Odmítám,“ vydechuji odpověď.

„Léo!“

Ruka, kterou měla Kris celou dobu položenou na té mé, se najednou sevřela železným stiskem.

Obracím se na ni. Třeše se a výraz její tváře, natolik dokonalé, že nepotřebuje ani náznak pudru nebo jiného líčení, ztratil svou andělskou krásu. Zapletené copy, které jsme spolu před zahajovacím ceremoniálem tvořily několik hodin, teď připomínají korunu zničenou v boji.

„To mi nesmíš udělat,“ šeptá koutkem úst a v očích má slzy. „Nemůžeš mě teď opustit!“

Gordon Lock si u řečnického pultu odkašlal a říká do mikrofonu:

„Slečny, teď není vhodná příležitost na tichou poštu. Připomínám vám, že odlet nastává přesně za dvacet minut!“

„Oni tě neslyšeli,“ pokračuje Kris naléhavým hlasem přiškrceným návalem emocí. „Nikdo kromě mě tě neslyšel. Nezahazuj to všechno, vždyť jsi chtěla být první, kdo namaluje krajiny na Marsu! Řekni jim prostě, že souhlasíš. Léo, prosím, řekni jim to! Řekni to kvůli sobě... kvůli mně.“

Pomalů polknu.

Najednou v hlavě žádný hlásek neslyším, stojím zase nohama pevně na zemi.

Ta chvíle, kdy jsem mohla změnit svůj osud, je pryč. Vždy jistá generálka na chvíli znejistěla, ale už je zpět v normálním režimu.

Protože jestli jsem si něčím opravdu jistá, je to fakt, že je pro mě Kris nejbližší rodině. Ne té rodině, která mě vyhodila do odpadkového koše, ale takové rodině, která mě od první chvíle vítá s otevřenou náručí.

„Souhlasím, samozřejmě!“ vykřikuji a vyprskávám u toho sliny smíchané s krví, celému světu na očích. „Řekla jsem, že souhlasím!“

4. PROTIPOHLED

NÁSTUPNÍ PLOŠINA, ZÁKLADNA NA MYSU CANAVERAL NEDELE 2. ČERVENCE, 13:05

První fáze letu programu Genesis může oficiálně začít!“ ohlašuje Gordon Lock.

Jakmile pronese tato slova, vrhnou se diváci směrem ke schodům vedoucím na plošinu.

Znělka programu Genesis zní bez přestání z reproduktorů a míchá se s křikem novinářů, kteří z plných plic provolávají jména astronautů. Potom členové ochranky vybrané dívky a chlapce rychlým krokem odvádějí směrem k odpalovací

základně. V tu chvíli ředitel pod řečnickým pultem pevně tiskne paži psychiatricky.

Nenápadně.

Silně.

„Ta holka zaváhala,“ zasyčí už bez jakékoliv známky vřelosti. „Ta poslední uchazečka. Tady, přímo na nástupní plošině zapochybovala, jsem si jistý. Chvíli jsem si myslel, že vycouvá... nebo něco horšího. Sereno, varuji vás – jestli bude ta holka někdy něco tušit...“

„Nebude pochybovat o ničem,“ odpovídá suše Serena a uvolňuje ruku z jeho sevření. „Nikdo z nich netuší, do čeho jdou, stejně jako nic netuší ani ty desítky dorážejících novinářů, stovky techniků a inženýrů nebo miliony přihlížejících diváků.“

S. Z PRVNÍ RUKY

T – 19 MIN

„Tudy, děvčata!“ volají členové ochranky.
Hudba je ohlušující.

Zmatek.

Tlačence.

Nepřehledná změt lidí, moře hlav, a nad tím vším zářící obrazovka s neúprosným odpočtem: *T – 19 min...*

Jsem unášena směrem k obrovské odpalovací základně, kovové katedrále obklopené pomocnými motory, na jejímž vrcholu se třpytí dvě malé oválné kapsle – levá pro dívky, pravá pro chlapce.

„Kris!“

Pokouším se vymanit z proudu lidí a chytit ji za ruku – je trochu nemotorná a bojím se, aby bez cizí pomoci nezakopla.

Ale někdo mě chytá za skafandr, aby mě zadržel a položil mi poslední otázku, dostal ze mě poslední klišé.

Otáčím se a chystám se na to, že toho novináře odkážu do patřičných mezí, a jsem k tomu připravena použít i hrubou sílu. Vidím vysokého snědého Hispánce, má na sobě modrou havajskou košili s motivem moře, na obličejí třídní strniště a tmavé oči mu září. Vlastně vypadá celkem k světu, na třicátníka. Jeho ošuntělé oblečení, surfařská košile plná mečounů a delfínů a rozčuchané vlasy se bijí se značkovými obleky a perfektními účesy ostatních novinářů. Rozepnutý límec odhaluje žraločí zub zavěšený na krátké kožené šňůrce – i to je změna oproti záplavě kravat jeho kolegů. Říkám si, že se asi jedná o druhořadého novináře, nikoho z hlavních médií. Možná je to dokonce novinář, který zkouší štěstí na volné noze. Soudě podle kruhů pod očima si chtěl nejspíš zajistit dobré místo na tiskové konferenci a spal přímo tady, u nástupní plošiny, a to ne moc dobře. Skoro dostávám chuť mu zodpovědět otázky – ale jen jemu, ze soucitu. A taky proto, že je na něm něco sympaticky pirátského – kapitán Žraločí zub, tiskový námořník!

Ale způsob, jakým mě chytá za ruku, jako by ji chtěl utrhnout, mi všechny iluze hned zase bere. Je to sup ženoucí se za mršinami, stejný jako všichni ostatní, možná dokonce ještě vyhladovělejší.

„Počkejte!“ přikazuje mi chraplavým hlasem, stěží dost nahlas na to, aby byl slyšet přes křik novinářů. „Nesmíte...“

Víc toho říct nestihne. Popadnou ho dva golemové z ochranky a hrubě ho táhnou pryč za košili, až mu z ní odletí knoflík. Ale ten muž mě nechce pustit, drží se mě jako trosečník voru, jako dravec kořisti!

Škubne to se mnou směrem k němu.

Podjíždí mi nohy.

Sklouzávají mi prsty.

Zachytávají se Žraločímu zubu o pásek.

Svírají předmět, který tam je připevněný.

Automaticky si přitahuji ruku k tělu a dívám se na svou dlaň: vidím v ní mobilní telefon, tedy předmět, který máme od chvíle, co jsme se přihlásili do programu Genesis, zakázaný. Veškerou komunikaci se Zemí za nás vyřizuje produkce... Zvedám pohled. Členům ochranky se nakonec daří poblázněného muže odtrhnout a mizí s ním v tlačenci. Žraločí zub pohlcuje záplava novinářů, ale ne tak rychle! Ještě stihne něco zakřičet, ale já tomu nerozumím. Potom jeho bledý obličej ztrácím z dohledu a hladina lidí se nade mnou opět uzavírá.

Narovnám se a bezmyšlenkovitě zasouvám telefon do zadní kapsy skafandru, která je určená na nástroje a vzorky půdy z povrchu Marsu. Nějak to vyřešit musím, a nebudu přece hledat a dobíhat Žraločí zub, abych mu ho vrátila!

Pohyb davu mě znovu přibližuje ke Kris.

„Děkuju, Léo,“ šeptá mi. „Děkuju, že jsi nakonec řekla ano. Děkuju, děkuju, děkuju! Slibuju, že toho nebudeš litovat. Navíc jsem si naprosto jistá, že ti všichni kluci padnou k nohám, ty moje levhartice!“

Pokouším se o úsměv. Levhartice, moje druhá přezdívká hned po generálce. Vymyslela mi ji Serena, když viděla mé výrazné pihy. Je hrozně milá. Vždycky se jí podaří udělat z vrozených vlastností každého z nás přednost.

Vedou nás k výtahu na pravé straně odpalovací základny, který nás vyveze až k naší kapsli. Je to jednoduchý hliníkový válec připevněný k jeřábu, jehož podpůrná konstrukce se při odletu zhroutí. Na zábradlí na nás čeká další velká kulatá kamera.

„Otři si oči,“ sykám na Kris a svazuji si rudou hřívu gumíčkou. „Sledují nás diváci. A ostatní o mém zaváhání snad nemusí vědět, ne?“

Prošly jsme sice společně celým výcvikem a dvanáct měsíců jsme držely všechny pohromadě, ale nejsou to jenom moje kamarádky, jsou to taky uchazečky – soupeřky, kterých se mám

obávat, a zároveň nenahraditelné spolubojovnice. Každá z nás prošla specializovaným výcvikem nutným k hladkému průběhu mise. A teď tu všechny čtyři stojí opřené o zábradlí. Serena si zjevně dala na výběru záležet, rozhodně nevybrala žádné ošklivky a konkurence bude velká: Singapuřanka Fangfang, vždy dokonale upravená chodící encyklopedie, specialistka na planetologii; Kanaďanka Kelly, svůdná a zároveň schopná pilotka na cestě za objevením vesmíru, specialistka na navigaci; Angličanka Liz, technický duch v těle supermodelky, specialistka na inženýrství; Indka Safia, mrkácí panenka s uhrančivými černě orámovanými očima, specialistka na komunikaci. Jestlipak se už některá z nich na základě hlasů, které jsme slyšely zpoza zástěny, rozhodla, o jakého z chlapců se bude ucházet? Já osobně totiž netuším. Mám v hlavě prázdnou. Soustředím se tedy raději na Kris, ta je aspoň opravdová.

Otírá si tvář hřbetem ruky a potom se skloní, aby skryla obličej v bílé kudrnaté srsti fenky Louve. Kris se o ni má starat, protože je specialistka na biologii, a Louve bude na Marsu vládkyně zvířat. Rozhodně není čistokrevná, ale má v sobě něco z pudla královského, což jsem schopná určit díky zkušenostem z továrny na psí konzervy Eden Food. To francouzské jméno Vlčice s trochu ironickým nádechem asi dostala podle svého původu – pudli jsou koneckonců francouzským národním plemenem, v Americe se jim dokonce říká „francouzští pudli“. Divoké vlčí předky si ale za těmi kudrnatými bambulkami na hlavě a ocasu představuji jen těžko, Louve rozhodně moc divokosti nezdědila... Pes chlapců se jmenuje Warden, tedy Dozorce, toho jsem ale zatím neviděla. Všechny svatební obřady se v programu Genesis odehrají až v závěru cesty.

T – 18 min

Hliníkový válec se dává do pohybu.

Stoupáme čím dál výše po odpalovací základně a všichni novináři a členové ochranky se nám tím pádem vzdalují

a smrskávají. Potom už připomínají hmyz. Dokonce i Serena se svým perfektním zářivě blond účesem připomíná lesklého skarabea.

„Podívejte se dolů!“ volá Safia svým jemným hlasem. „Všichni ti lidi přišli... kvůli nám!“

Ukazuje prstem na vysoký drátěný plot lemující základnu. Kolem něj se mačká moře lidí. Jsou tam stovky tisíc diváků natěšených na ohnivý start, toužících po tom, aby mohli říct: „Já jsem u toho byl!“ Někteří z nich si přinesli vlastní stoličky, aby měli lepší výhled, jiní stojí na autech. Je jich tam tolik, že zabírají celou plochu mysu Canaveral. Je to dost překvapivá účast, hlavně proto, že jsme byli po celý rok zavření v Údolí smrti.

„To je neuvěřitelné...“, vydechne Kris. Její oči jsou teď už úplně suché a září.

T – 17 min

„Brrr! Tady nahoře je ale zima...“, stěžuje si Liz, když míjíme špičku přídavných motorů. „Měla jsem si pod kombinézu vzít dvě vrstvy.“

Liz je dost zimomřivá, a tak je až po bradu neustále zabalená do béžových svetřů a omotaná šálami. Ve velkém skafandru sice vypadá jako ramenatá hráčka ragby, ale na jejím těle supermodelky není ani gram tuku, který by jí pomáhal udržovat teplo...

„To je fakt!“ přitakává Kelly. „Fouká tady stejně jako na Marsu!“

Kanaďance poletují odbarvené vlasy kolem hlavy.

Je to jeden z jejích triků, jak vypadat dobře na záběrech kamery, která nás snímá ze zábradlí výtahu?

Zkouší si právě na divácích techniku svádění, aby ji mohla později použít na rande v Salonku?

Nebo se už teď snaží získat co největší příspěvky, aby si pak v New Edenu mohla dovolit nejlepší vybavení?

„Pleteš se,“ opravuje ji Fangfang a u toho si naučeným způsobem posouvá brýle, skoro jako nějaká učitelka. „Hustota atmosféry Marsu je tak nízká, že by tam vítr musel vát stokrát rychleji než na Zemi, aby přesunul třeba i tu nejmenší částčku.“

Připadá mi, že Fangfang mluví příliš nahlas, jako by svůj proslav nesměřovala jen na Kelly, ale také na veřejnost, která nás prostřednictvím kamery sleduje.

„Jednoduše řečeno by tam byl potřeba uragán na to, aby tě rozcuchal,“ dodává Singapuřanka. „Navíc bych ti ráda připomněla, že nám protokol zakazuje mít během řízení rozpuštěné vlasy.“

Kelly vyfoukne bublinu z mentolově modré žvýkačky, až jí praskne na podobně stříbřitě leskle nalíčených rtech.

„To je taky zakázané, já vím,“ stihne říct dřív, než se Fangfang zmůže k poznámce.

Vyplivne žvýkačku přes zábradlí.

Potom si gumičkou sváže vlasy a do uší si dá sluchátka. Mrká spiklenecky do kamery, jako by říkala: *To raději neslyším nic...*

T – 16 min

Výtah zastaví asi sto metrů nad zemí a před námi zeje černá díra přechodové komory. Připomíná otevřená ústa mrtvé ryby připevněné na boku naší válcové kapsle.

Nechávám projít Fangfang, Kelly, Safi, Liz a Kris s Louve, která se od ní nehne na krok.

Já se na okamžik zastavím.

Tady už mi nikdo nemůže položit otázku, která by mě rozhodila, ani mě chytat, jako bych mu patřila.

Tady už není slyšet křik novinářů ani melodie znělky. Jen zvuk větru. Naposledy porovnávám modř oblohy a oceánu a pozoruji odraz slunce na skle rakety a hodiny s odpočtem, najednou tak malinké, na kterých stojí *T – 15 min*.

Na tento okamžik čekám už měsíce – nebo ne, čekám na něj celý svůj život. A teď, když nadešel, se všechno děje až moc rychle. Věnuji si proto několik vteřin navíc, kradu je z přesně nalinkovaného časového plánu, a užívám si ten nastalý klid. Toužím po něm. Potřebuji ho.

Vidím kameru namířenou na mě.

Je to vlastně takové oko. Oko Kyklopa bez víček a duhovyky, jedna velká černá panenka. Zadívám se do ní a představuji si to množství diváků na druhé straně. *Předem vás upozorňuji, že ode mě se žádných cirkusových kousků nedočkáte, oslovuji je v myšlenkách. Nečekejte uhlazené vlasy, rošťácké pomrkávání, odborný výklad naučený nazpaměť. Nic z toho neumím. Ale slibuji vám, že udělám všechno pro to, abych na Mars dorazila celá, ať už s životní láskou, nebo bez!*

6. PROTIPOHLED

*NÁSTUPNÍ PLOŠINA, ZÁKLADNA NA MYSU CANAVERAL
NEDĚLE 2. ČERVENCE, 13:10*

Už zase ona! Co to zase vymýšlí? Proč prostě nena-
stoupí do kapsle?“

Gordon Lock se oběma rukama chytá řečnického pultu, jako by z něj chtěl vytrhnout vestavěnou obrazovku. Jeho dech zesiluje. Na čele se mu perlí kapky potu. Dopadají na hladký povrch obrazovky, na níž je vidět zvětšený obličej Léonor – nezkrotné vlasy, které gumička drží jen stěží, dokonale oválná tvář posetá světlými pihami a hluboké zlatohnědé oči připomínající žhavé uhlíky – levhartice od hlavy až k patě.

„Já... Zdá se mi, že se dívá přímo na mě,“ vyhrkne Gordon Lock. „Ona snad o všem ví, určitě odhalila případ Noé...“

„Nebudte směšný,“ odsekává chladně Serena McBee. „To ji teď natáčejí, ne vás. Všechny materiály k případu Noé jste navíc osobně zničil, nezůstaly žádné důkazy.“

„Přikážte jí, ať nastoupí do kapsle! Řekněte jí to do vysílačky! Vy jste producentka, jste zodpovědná za výběr uchazečů, máte je mít pod kontrolou!“

„Řekněte si jí to sám, jestli o to tak stojíte. Ale všechno tím riskujete.“

Gordon Lock se vrhá k mikrofonu a mačká tlačítko na řečnickém pultu.

Chvíli na to přestává hrát znělka a místo toho je z praskajících reproduktorů slyšet rozrušené dýchání připomínající blížící se hromobití.

Léonor na obrazovce stáčí pohled. Dívá se teď se zvednutým obočím na modrou oblohu a hledá náznak mraků.

Gordon Lock nenachází slova a rozrušen zvukem vlastního dechu ucukává prstem z tlačítka, jako by se spálil. Jeho tvář je bílá jako stěna a leskne se potem.

Z obrazovky se najednou ozývá zkreslený hlas, který vychází z komory za Léonor: „*Léo, pospěš si! Za chvíli odlétáme!*“ To na opozdilky volají ostatní dívky.

„No tak, jdi už... Poslechni je...,“ procedí Gordon Lock mezi zuby tak potichu, že to neslyší ani Serena.

Ale dívka na obrazovce zůstává na plošině výtahu. Prohlíží si kapsli, kterou má za zády, a poté znovu obrací pohled do kamery.

„Nastup...,“ žadoní Gordon Lock, „prosím tě...“

Léonor se nakonec otáčí a mizí v ústí kapsle.

Ve chvíli, kdy se zavře přechodová komora, se také nadobro odmlčují reproduktory.

Reflektory zhasínají.

Ze všech čtyř obrazovek mizí zvětšená pobledlá tvář ředitelky a nahrazuje ji černá, barva vesmíru. Gordon Lock, stojící

za řečnickým pultem, si ze spánků stírá pot. Znovu tiskne tlačítko pro komunikaci, tentokrát bez váhání. Ještě před chvílí pochyboval o všem, především o sobě samém, teď se z něj ale opět stává technický ředitel programu Genesis.

„Vyklidte plošinu,“ přikazuje hlasem zesíleným reproduktory, „všichni technici na své pozice v řídící místnosti! Odlet za šest minut!“

Ještě předtím, než sejdou po schůdcích z tribuny, a tentokrát už mimo mikrofony, zašeptá Serena McBee kolegovi do ucha klidným hlasem:

„Asi vás budu jednou muset naučit nějaké relaxační techniky, Gordone. Předejdeme tak podobným přešlapům. Nezapomínejte na to, že to ty dívky a chlapci za několik měsíců zemřou, ne vy!“

7. Z PRVNÍ RUKY

T - 5 MIN

„Natlakování?“ ptá se Kelly.

„Sto procent,“ odpovídá Liz a číslo pečlivě zapisuje do palubního deníku.

Kelly, Liz a Safia sedí na prvních třech sedačkách v úzké kapsli. Lépe řečeno leží, protože na míru vytvořené pilotní sedačky nám mají svým náklonem pomoci zvládnout nápor zrychlení způsobeného vzletem. Jsou zodpovědné za navigaci, inženýrství a komunikaci a během hlavních fází letu musí bezchybně spolupracovat. Kdo asi plní tyto funkce na straně chlapců? Jména jsem si nezapamatovala – na to bych potřebovala vidět obličeje. Mám totiž vizuální paměť, které vděčím také za své kreslířské schopnosti, jedinou přednost, o níž vím... která mi ale v soutěži ve svádění nejspíš bude k ničemu.